

**КАСАНДРА КЛЕЪР, САРА РИЙС
БРЕНЪН, МОРИЙН ДЖОНСЪН
ВАМПИРИ, КИФЛИ И
ЕДМЪНД ХЕРОНДЕЙЛ**

Превод от английски: Боряна Даракчиева, 2015

chitanka.info

Лондон, 1857 г.

След злощастните събития по време на Френската революция Магнус вече хранеше леко предубеждение към вампирите. Немъртвите вечно убиваха нечии слуги и излагаха на опасност любимите майmunки на хората. Вампирският клан в Париж още му изпращаше груби съобщения заради малкото им недоразумение. Технически вампирите таяха неприязън много по-дълго от всяко друго живо същество и ако изпаднаха в лошо настроение, се утешаваха с убийства. Магнус по принцип предпочиташе не толкова — простете за каламбура — кръвожадни компаньони.

Оставаше и фактът, че понякога вампирите извършваха и лоши престъпления от убийство. Извършваха престъпления срещу модата. Когато си безсмъртен, се случва да забравиш за хода на времето, но нямаше никакво извинение за носенето на боне, което е било шик в ерата на Наполеон I.

Магнус обаче си даваше сметка, че не бива да отхвърля прибързано всички вампири.

Лейди Камила Белкор беше ужасно очарователна жена. Освен това винаги се обличаше в крак с модата. Полите на роклята ѝ имаха очарователен кринолин и надиплената около стола на седем тесни вълнички синя тафта я караха да изглежда така, сякаш се издига от сияещ син фонтан. Платът на деколтето ѝ обаче бе съвсем оскъден, а гърдите ѝ бяха бели и извити като перли. Единствено черна кадифена панделка нарушаваше съвършената бледност на бюста и изящната ѝ шия, а около лицето ѝ бяха струпани гъсти лъскави букли. Една златна къдрица беше достатъчно дълга, за да се спусне върху деликатната извивка на ключицата ѝ, и неведнъж спираше погледа на Магнус върху...

Наистина всички пътища водеха към деколтето на лейди Камила. Роклята беше великолепна. Деколтето също беше великолепно.

Лейди Камила, колкото красива, толкова и наблюдателна, забеляза какво бе забелязал той и се усмихна.

— Да си нощно създание, е невероятно — тихо призна тя, — защото никога не се налага да носиш друго, освен вечерно облекло.

— Не се бях сещал за това — отвърна Магнус поразен.

— Разбира се, аз обожавам разнообразието и не пропускам възможност да сменя тоалета си. Установила съм, че изпълнената с

авантюри ноц предоставя на една дама много поводи да се освободи от одеждите си. — Наведе се напред и единият ѝ блед гладък лакът се опря на махагоновата маса на ловците на сенки. — Нещо ми подсказва, че сте мъж, който знае много за изпълнените с авантюри нощи.

— Милейди, с мен всяка ноц е изпълнена с авантюри. Моля, продължете за модата — подтикна я Магнус. — Тя ми е любима тема.

Лейди Камила се усмихна.

Магнус дискретно сниши глас.

— Или, ако предпочитате, продължете с темата за събличането. Тя ми е най-любимата.

Седяха един до друг на дълга маса в Лондонския институт на ловците на сенки. Консултът, страховит нефилим, който председателстваше събранието, каканижеше нещо за заклинанията, които искали магьосниците да им предоставят на ниски цени, а също и кое според тях било подобаващото поведение за вампири и върколаци. Магнус още не беше чул и една полза за долноземците от това Съглашение, но напълно разбираше защо ловците на сенки изпитват такова неистово желание да го ратифицират.

Вече съжаляваше, че се съгласи да дойде в Лондон и в Института. Ловците на сенки губеха ценното му време. Консултът, който май се казваше Моргуацит, изглеждаше страстно влюбен в собствения си глас.

Макар че най-сетне бе замлъкнал.

Магнус откъсна поглед от Камила към не така приятната гледка, която представляваше консултът. Той се вираше в него и неодобрението беше изписано на физиономията му толкова ясно, колкото прогорените в кожата му руни.

— Ще бъдете ли така любезен да прекратите флирта си с жената вампир за момент — рече той с кисел тон.

— Флирт ли? Та ние водехме съвсем безобиден разговор — отвърна засегнатият Магнус. — Уверявам ви, че започна ли да флиртувам, цялата зала ще разбере. Всичко живо палува, щом магьосникът флиртува.

Камила се засмя.

— Каква хубава рима.

Шегата на Магнус като че ли отприщи безкрайното недоволство на всички долноземци около масата.

— За какво сме се събрали, освен да разговаряме помежду си? — попита млад върколак, който имаше пламтящите зелени очи на фанатик и слабото решително лице на интелигентен фанатик. Казваше се Ралф Скот. — От три часа сме тук и още не сме имали шанса да се изкажем. Само нефилимът говори.

— Не мога да повярвам — обади се Арабела, очарователна русалка с очарователно разположени миди, — че доплувах по Темза и се съгласих да ме извлекат с макари и да ме сложат в огромен стъклен аквариум заради това.

Тя говореше доста високо.

Дори Моргуацит изглеждаше смутен. Магнус се зачуди защо ловците на сенки имат толкова дълги имена, а магьосниците си избират елегантни едносрични фамилии? Дългите имена явно бяха признак на твърде високо самочувствие.

— Вие, нещастници, трябва да сте горди, че се намирате в Лондонския институт — изрева един среброкос ловец на сенки, на име Старкуедър. — Не бих пуснал тук и един от вас, освен ако не нося мърлявата му глава, набучена на кол. Замълчете и оставете по-добрите от вас да говорят.

Настъпи крайно неловко мълчание. Старкуедър огледа кръвнишки всички и спря очи на Камила, но не я съзерцаваше като красива жена, а като хубав трофей, който би могъл да окачи на стената си. Тя извърна поглед към своя водач и приятел, светлокосия вампир Алексей де Куинси, но той не отвърна на нямата ѝ молба. Магнус протегна ръка и хвана нейната.

Кожата ѝ беше хладна, ала пръстите ѝ съвършено пасваха на неговите. Видя, че Ралф Скот поглежда към тях двамата и пребледнява. Беше дори по-млад, отколкото Магнус си мислеше. Огромните му стъкленозелени очи издаваха чувствата му и сега бяха приковани в Камила.

Интересно, помисли си Магнус и си отбеляза това наблюдение.

— Събрали сме се, за да постигнем съгласие. — Скот говореше преднамерено бавно. — А това означава, че всички трябва да бъдем изслушани. Вече чух каква ще е ползата от мира за ловците на сенки. Искам да обсъдим каква ще е ползата от него за долноземците. Ще имаме ли членове в Съвета?

Старкуедър се задави, а една жена от ловците на сенки рязко се изправи.

— Боже мой, мисля, че съпругът ми беше прекалено развълнуван от предстоящата си реч и забрави да предложи закуски — каза тя високо. — Аз съм Амалия Моргенстърн.

— О, така ли било — помисли си Магнус. — Моргенстърн. Ужасно име.

— Мога ли да ви предложа нещо? — продължи тя. — Веднага ще позвъня на прислугата.

— Не давайте на кучетата сурово месо — изкикоти се Старкуедър и Магнус видя, че друга жена ловец на сенки се хили в шепата си.

Ралф Скот седеше блед и неподвижен. Той беше поел инициативата да събере долноземците тук и бе единственият присъстващ върколак. Дори по-малкият му брат Улси не пожела да дойде и се раздели с него пред стълбите на Института, като тръсна нехайно русата си глава и смигна на Магнус. (Магнус отново си беше помислил, че това е интересно.)

Феите категорично отказаха да се присъединят, кралицата била против идеята. Магнус бе единственият магьосник на сбирката, и то след като се наложи Ралф да го издири заради връзките му с Мълчаливите братя. Самият Магнус не хранеше особени надежди за този опит за примирие с ловците на сенки, но беше срамота да гледа как смелите мечти на момчето се разбиват на пух и прах.

— Нали се намираме в Англия? — попита той и дари Амалия Моргенстърн с очарователна усмивка, а тя като че ли се изчерви. — За мен ще е удоволствие, ако ни сервирате кифли.

— Ама разбира се — отвърна Амалия. — С бита сметана, естествено.

Магнус погледна Камила.

— Имам прекрасни спомени с разбиване на сметана и красиви жени.

Доставяше му удоволствие да скандализира ловците на сенки. Сякаш и на Камила й допадаше. Тя присви за миг зелените си очи от доволство и веселие, като котка, която вече си е хапнала сметана.

Амалия разклати звънеца.

— Докато чакаме кифлите, можем да изслушаме до края речта на скъпия Родерик!

Настъпи смуцаваща тишина, наред която мърморенето зад вратата прозвуча силно и ясно:

— Милостиви Ангеле, дай ми сили да издържа...

Родерик Моргенстърн, който според Магнус напълно заслужаваше име, звучащо като хрущенето на дъвчеца чакъл коза, щастливо се изправи и продължи речта си. Амалия се опита да стане незабелязано от мястото си — Магнус можеше да ѝ каже, че кринолините и незабелязаните движения са изгубена кауза — отиде до вратата и я отвори.

Няколко млади ловци на сенки се изсипаха в стаята като падащи едно върху друго кученца и Амалия се ококори в комична изненада.

— Ама какво, за бога...

Въпреки че ловците на сенки се движеха с бързината на ангели, само един успя да се приземи грациозно. Беше момче, или по-скоро млад мъж, който приключи падането си на коляно пред Амалия като Ромео пред Жулиета.

Косата му беше с цвят на монета от чисто злато, без никакви примеси, а чертите му бяха чисти и изящни като гравирани на точно такива монети профил. Ризата му се беше поразмъкнала в процеса на подслушването, а яката зееше отворена и разкриваше крайчеца на руна върху бялата му кожа.

Но най-забележителното в него бяха очите му. Смеещи се очи, изпълнени едновременно с радост и нежност: имаха цвета на искрящо синьо небе преди здрачаване в Рая, когато ангелите, които са били послушни през деня, се поддават на съблазните на греха.

— Не мога да понеса разлъката с вас нито миг повече, скъпа моя, прескъпа моя госпожо Моргенстърн — каза младежът и сграбчи ръката на Амалия. — Копнея за вас.

Той запърха с дългите си златни ресници и Амалия Моргенстърн незабавно се разтопи в руменина и усмивки.

Магнус винаги бе смятал, че предпочита черните коси. Но изглежда, съдбата му повеляваше да разшири хоризонтите си. Или това, или всички блондини на света се бяха наговорили внезапно да изглеждат неустойими.

— Извинете ме, Бейн? — обади се Родерик Моргенстърн. — Слушате ли?

— Съжалявам — любезно отвърна Магнус. — Просто в стаята току-що влезе една изключително привлекателна личност и аз не чух и дума от речта ви.

Вероятно това не беше особено мъдра забележка. По-възрастните ловци на сенки, представителите на Клейва, изглеждаха ужасени и смаяни от факта, че долноземец показва интерес към един от техните. Нефилимите бяха категорични по въпроса за хомосексуалността и социално неприемливото поведение, тъй като основното им занимание беше да размахват огромни оръжия и да съдят де когото сварят.

Това обаче като че ли засили интереса на Камила към Магнус. Тя гледаше ту него, ту младия рус ловец на сенки и прикри усмивката си с облечена в ръкавица ръка.

— Прелестен е — прошепна тя на Магнус.

Амалия забута към вратата младите ловци на сенки — русокосия, един по-възрастен от него младеж с гъста кестенява коса и характерни вежди и тъмнооко, подобно на птичка малко момиченце, което погледна през рамо и се обърна с ясно и въпросително „Тате?“ към председателя на Лондонския институт — мрачен мъж, на име Гранвил Феърчайлд.

— Върви, Шарлот. Знаеш си задълженията — отвърна Феърчайлд.

Да, задълженията преди всичко; такъв е пътят на война, помисли си Магнус. Със сигурност дългът преди любовта.

Малката Шарлот, която вече беше истински ловец на сенки, послушно затопурка навън.

Ниският глас на Камила отново привлече вниманието на Магнус.

— Предполагам, че не бихте искали да си го поделите?

Магнус ѝ се усмихна.

— Не и като ястие. Това ли имате предвид?

Камила се засмя. Ралф Скот изсумтя с нетърпение, но замълча заради Де Куинси, който раздражено му прошепна нещо; и над целия този шум се надигна недоволното бучене на Родерик Моргенстърн, който явно държеше да продължи речта си — накрая пристигнаха и

закуските, внесени от цяла тълпа прислужници със сребърни подноси за чай.

Русалката Арабела вдигна ръка и енергично разплиска водата в аквариума си.

— Ако обичате. И аз искам кифличка.

Когато нескончаемата реч на Моргенстърн все пак свърши, всички бяха изгубили желание за разговори и искаха само да се приберат у дома. Магнус се раздели с Камила Белкор с дълбока неохота, а с ловците на сенки — с дълбоко облекчение.

Беше минало известно време от последното му влюбване и вече чувстваше последиците от това. Спомняше си блясъка на любовта по-ярък, а болката от загубата — по-нежна, отколкото всъщност бяха. Установи, че се вглежда в много лица в търсене на потенциална любов и вижда мнозина като сияйни съсъди за тази възможност. Вероятно този път щеше да е нещо неописуемо, нещо, което кара жадните сърца да бият лудо от копнеж незнайно по какво, но им отнема волята да изоставят стремежа си. Напоследък зърнеше ли лик, уловеше ли поглед или жест, в гърдите му се събуждаше припев, мелодия в настойчивия ритъм на сърцето му. Може би този път, може би с този.

Докато вървеше по Темз Стрийт, започна да крои планове как отново да се види с Камила. Трябваше да се отбие у вампирския клан в Лондон. Знаеше, че Де Куинси живее в Кенсингтън.

Етикетът го повеляваше.

— Все пак — рече си на глас, размахвайки бастунчето с маймунска глава — привлекателните и интересни личности не падат от небето.

Точно тогава русокосият ловец на сенки, когото беше видял в Института, се спусна в салто от върха на една стена и грациозно се приземи на улицата пред него.

— Смайващо красиви костюми, ушити на Бонд Стрийт, и червени брокатени жилетки не падат от небето! — извика обнадеедено Магнус към небесата.

Младият мъж се смръщи.

— Моля?

— О, нищо, нищо — отвърна Магнус. — Какво обичате? Не мисля, че имам удоволствието да ви познавам.

Нефилимът се наведе и взе от паважа шапката си, която беше паднала при скока му, но пак я свали от главата си и я размаха галантно към Магнус. Цялостният ефект от пърхащите му мигли и усмивката се равняваше по въздействие на леко земетресение. Магнус не можеше да вини Амалия Моргенстърн, че се беше разкикотила така, макар че момчето бе твърде младо за нея.

— Цели четирима от почитаемите ни старейшини ми заръчаха в никакъв случай да не разговарям с вас, затова реших, че е наложително да се запознаем. Казвам се Едмънд Херондейл. Може ли да попитам за името ви? Наричат ви само „онзи безочлив нафукан магьосник“.

— Дълбоко съм трогнат от тази оценка — каза Магнус и се поклони. — Магнус Бейн на вашите услуги.

— Е, вече се познаваме — отбеляза Едмънд. — Превъзходно! Често ли посещавате свърталища на греха и разврата?

— Сегиз-тогиз.

— Когато изхвърляха чиниите, семейство Моргенстърн казаха, че ги посещавате — каза Едмънд с огромен ентузиазъм. — Ще идем ли?

Когато изхвърляха чиниите? Магнус не схвана веднага какво означава това, а когато разбра, усети студ в гърдите си. Ловците на сенки бяха изхвърлили чиниите, до които долноземците се бяха докоснали, да не би да са им покварили порцелана.

От друга страна, Едмънд нямаше вина за това. А и Магнус нямаше къде другаде да иде, освен в набързо купеното имение на Гросвенър Скуеър. Благодарение на една скорошна авантюра временно беше забогатял (състояние, което презираше; обикновено се опитваше да се отърве възможно най-бързо от парите си), затова реши да живее със стил. Доколкото му бе известно, светското общество на Лондон го наричаше „богаташа Бейн“. А това означаваше, че много хора изгаряха от нетърпение да се запознаят с него, но повечето от тях изглеждаха отегчителни. За разлика от Едмънд.

— Защо не? — каза Магнус.

Едмънд засия.

— Прекрасно. Малцина са готови на истински приключения. Не мислите ли така, Бейн? Тъжно, нали?

— Аз нямам много житейски принципи, но един от тях е никога да не отхвърлям възможност за приключение. Другите са: да не

започвам романтична връзка с морско създание; винаги да казвам какво искам, защото в най-лошия случай ще настъпи смущение, а в най-добрия — голота; да искам лесните пари предварително и никога да не играя на карти с Катарина Лос.

— Моля?

— Тя мами — обясни Магнус. — Имайте едно наум.

— Много бих искал да срещна дама, която мами на карти — рече Едмънд с копнеж. — Ако не броим лелята на Гранвил, Милисънт, която е истински кошмар на пикет^[1].

Магнус не беше и предполагал, че достопочтените ловци на сенки играят карти, камо ли, че мамят. Вероятно си бе въобразявал, че разпускат с оръжейна подготовка и дискусии за безкрайното си превъзходство над останалите.

Опита се да направи намек на Едмънд:

— В мунданските клубове обикновено не гледат с добро око на клиенти, които, да вземем просто за пример, носят множество оръжия. Това може да се окаже пречка.

— В никакъв случай — обеща му Едмънд. — Разполагам с незначителен арсенал. Само няколко нещастни кинжала, мижаво стили, един-два камшика...

Магнус примигна.

— Нищо и никаква оръжейница. Все пак мисля, че това ще е много забавна събота.

— Превъзходно! — възкликна Едмънд Херондейл.

Явно сметна, че е одобрен за компаньон в малката екскурзия на Магнус. Изглеждаше възхитен.

Клуб „Уайтс“ на Сейнт Джеймс Стрийт изобщо не се беше променил. Магнус огледа със задоволство бялата каменна фасада: гръцките колони и арките на по-високите прозорци, които превръщаха всеки от тях в малък параклис; балконите с перила от ковано желязо и сложни спираловидни мотиви, които винаги му напомняха за върволица от охлювени черупки; еркерния прозорец, през който навремето един прочут мъж се взирал и заложил на надбягване между капките^[2]. Клубът беше основан от италианец, посещаваше се от престъпници и вече повече от сто години бе неустойимо проклетие за английските аристократи.

Чуеше ли нещо да се определя като „проклятие“, Магнус беше сигурен, че ще му допадне. Ето защо беше избрал това фамилно име^[3] и се бе присъединил към клуб „Уайтс“ при едно посещение в Лондон преди няколко години, най-вече защото неговата приятелка Катарина Лос се обзаложи, че не би могъл да го направи.

Едмънд се завъртя около стърчащия пред входната врата черен уличен фенер от ковано желязо. Подскачащото зад стъклото пламъче изглеждаше невзрачно в сравнение с очите му.

— Навремето разбойниците идвали тук да пият горещ шоколад — каза небрежно Магнус, докато влизаха. — Горещият шоколад бил прекрасен. А разбойничеството е свързано с много мръзнене.

— Вие някога заплашвали ли сте с „Парите или живота“?

— Ще кажа само, че изглеждам зашеметяващо с маска и голяма шапка.

Едмънд пак се засмя — имаше лек и приятен смях, като на дете. Очите му жадно поглъщаха помещението, от тавана — който създаваше впечатлението, че се намират в огромна каменна бъчва — до натруфения като окичена със скъпоценности херцогиня полилей и масите със зелено сукно в дясната страна на залата, където мъже играеха карти и губеха цели състояния.

Способността на Едмънд да се изумява и изненадва го караше да изглежда още по-млад и придаваше крехкост на красотата му. Магнус не се питаше защо един нефилим не се притеснява от долноземец. Съмняваше се, че Едмънд Херондейл изобщо се притеснява от нещо. Той беше жаден за забавления, готов за вълнения и много доверчив към света.

Едмънд посочи към двама мъже, единият от които пишеше в огромна книга и движеше дръзко перото.

— Какво правят там?

— Предполагам, че записват облозите. Клубът има много почитана книга за облози. Приема се всичко — дали един джентълмен може да ограби дама в балон на хиляда фута над земята, или пък дали друг може да оцелее цял ден под вода.

Магнус намери две свободни кресла близо до огъня и поръча с жест питиета. Жаждата им беше утолена само след миг. В това отношение „Уайтс“ не отстъпваше на който и да е отличен клуб за джентълмени.

— А дали е възможно? — попита Едмънд. — Не да живееш под водата, знам, че мунданите не могат. Другото.

— Моят опит с балон и дама не беше много удовлетворителен — отвърна Магнус и потръпна при спомена. Кралица Мария-Антоанета е вълнуващ, но не особено приятен спътник. — Не изпитвам желание да се отдавам на плътски наслади с дама или джентълмен в балон. Колкото и привлекателни да са те.

Едмънд Херондейл не изглеждаше изненадан от споменаването на джентълмени в романтичните представи на Магнус.

— Аз лично предпочитам дама в балон — рече той.

— О...

Магнус подозираше нещо такова.

— Но всяко ухажване ме ласкае — добави Едмънд с очарователна усмивка. — А мен винаги ме ухажват.

Каза го ухилен и с пърхане на златистите си мигли, както когато бе въртял Амалия Моргенстърн на пръста си. Беше достатъчно умен, за да знае колко е безочлив, и очакваше това да се харесва на другите. Магнус подозираше, че се харесва.

— О, така ли? — рече той и елегантно приключи темата. — Може би някоя конкретна дама?

— Не съм сигурен, че вярвам в брака. Защо ти е само един бонбон, когато можеш да имаш цялата кутия?

Магнус вдигна вежди и отпи от отличното бренди. Младежът говореше с наивната наслада на човек, чието сърце никога не е било разбивано.

— Никой не те е наранявал досега, нали? — попита Магнус.

Не виждаше смисъл от заобикалки.

Едмънд сякаш се притесни.

— Защо, ти ще ме нараниш ли?

— След като имаш толкова камшици на разположение? Едва ли. Имах предвид, че ми приличаш на човек, на когото не са му разбивали сърцето.

— Изгубих родителите си като дете — сподели искрено Едмънд. — Но рядко се намира ловец на сенки с непокътнато семейство. Феърчайлд ме приютиха и ме отгледаха в Института. Там е моят дом. А ако говориш за любов — не, никой не ми е разбивал сърцето. И не очаквам да го разбие.

— Вярваш ли в любовта?

— Любов, брак... според мен са много надценявани. Ето, например Бенедикт Лайтууд наскоро надяна хомота и цялата ситуация е отвратителна...

— Понякога е трудно, когато приятелите ти минават към следващия етап в живота си — рече Магнус съчувствено.

Едмънд направи гримаса.

— Бенедикт не ми е приятел. Жал ми е за нещастната млада дама. Мъжът ѝ има странни навици, ако ме разбираш.

— Не те разбирам — каза сухо Магнус.

— Искам да кажа, че са леко неестествени.

Магнус го изгледа студено.

— Наричаме го Бенедикт Лошата новина — каза Едмънд. — Предимно заради навика му да общува с демони. Колкото повече пипала, толкова по-добре...

— О — възкликна Магнус. Беше му просветнало. — Знам кого имаш предвид. Той купи от един приятел много особени ксилографии. Както и няколко гравюри. Уверявам те, че въпросният приятел е честен търговец, макар самият аз да не съм купувал нищо от него.

— Наричаме го също Бенедикт Светулката. И Бенедикт Скота — добави горчиво Едмънд. — Но той все се прокрадва наоколо, докато ние се занимаваме с почтени дела, и Клейвът смята, че е много благовъзпитан. Горката Барбара. Опасявам се, че прибърза само заради разбитото си сърце.

Развеселен, Магнус се облегна в стола си и се поинтересува:

— И кой ѝ разби сърцето, ако мога да попитам?

— Сърцата на дамите са като порцеланови фигурки на полицата на камина. Толкова са много и е съвсем лесно да ги счупиш по невнимание — сви рамене Едмънд, малко унило, но предимно закачливо.

В това време мъж с отвратителна жилетка се приближи до креслото му.

— Моля за извинение — рече той. — Но съм леко озадачен!

— Готов съм великодушно да повярвам, че сте се обличали на пияна глава — промърмори Магнус под сурдинка.

— Моля? — попита мъжът. — Казвам се Олвънли. Вие да не сте някой богаташ от Индия?

Магнус не беше склонен да обяснява произхода си на белокожи европейци, които не правят разлика между Шанхай и Янгон, да не говорим за Индия, но имайки предвид размириците там, никак не му се понрави, че го вземат за индиец. Въздъхна, пренебрегна забележката и се представи с поклон.

— Херондейл — рече Едмънд и също се поклони.

Неговата златна увереност и откритата му усмивка свършиха работа.

— Нови ли сте в клуба? — поинтересува се внезапно благоразположеният Олвънли. — Така, така. Много хубаво. Може ли да ви предложи питие?

Приятелите му, някои от които седяха около масата за игра, а други се мотаеха наоколо, вдигнаха дискретно наздравица. Според радостните известия кралица Виктория се беше възстановила след раждането и майка и дъщеря се чувствали прекрасно.

— Да прием за здравето на нашата принцеса Беатрис и за кралицата!

— Бедната жена не роди ли вече девет деца? — попита Магнус. — На деветото бях сигурен, че ще е твърде изтощена да му измисли име и със сигурност няма да има сили да управлява страната. Така или иначе, пия за нейно здраве.

Едмънд беше повече от готов за още питиета, макар че по едно време се обърка и нарече кралицата „Ванеса“ вместо „Виктория“.

— Хахаха — разсмя се Магнус. — Май се понакваси!

Едмънд се бе зачервил от алкохола и почти веднага потъна в една игра на карти. Магнус се включи в игра на макао, но се усети, че наблюдава ловеца на сенки с известно безпокойство. Хора, които безгрижно вярваха, че светът им дължи добър късмет, можеха да загазят на игралната маса. Като се добавеха жаждата за силни усещания и темпераментът му, комбинацията ставаше пагубна. Внезапно блясъкът в очите на момчето се промени на светлината на восъчните свещи — от синьо небе към море преди буря.

Магнус си помисли, че Едмънд прилича на кораб — сияйно красив, но подвластен на капризите на вятъра и водата. Само времето щеше да покаже дали ще пусне котва в мирно пристанище, или красотата и чарът му ще се превърнат в развалини.

Каквото и да си въобразяваше, Магнус не гореше от желание да се превръща в бавачка на един ловец на сенки, Едмънд беше възрастен мъж и бе способен да се грижи за себе си. Накрая именно Магнус се отегчи и го изкара от клуб „Уайтс“ на отрезвителна нощна разходка.

Не бяха много далече от Сейнт Джеймс Стрийт, когато магьосникът прекъсна разказа си за един инцидент в Перу, защото усети, че Едмънд се напруга. Атлетичното му ангелско тяло внезапно се изопна и той заприлича на хрътка, усетила животно в храсталаците.

Магнус проследи погледа му и видя мъж с цилиндър, който стискаше здраво вратата на една карета и явно се караше с пътниците вътре.

Ситуацията беше потресаващо нецивилизована и след миг се влоши още повече. Мъжът започна да дърпа една млада жена за ръката. Тя беше облечена скромно, като камериерка или прислужница на дама, и той се опитваше да я измъкне със сила от каретата.

Щеше да успее, ако не се беше намесила другата пътничка — дребна мургава дама с рокля, която прошумоля като коприна, когато гласът ѝ проехтя гръмотевично.

— Пусни я, нещастнико! — извика тя и започна да го налага по главата с бонето си.

Мъжът се сепна от тази неочаквана атака, пусна прислужницата, но насочи вниманието си към дамата и стисна ръката, с която държеше бонето. Жената извика повече от гняв, отколкото от ужас, и го цапардоса по носа. Лицето му се извърна леко от удара и Магнус и Едмънд видяха очите му.

Нямаше как да сбъркат бездната зад тези поразителни отровназелени очи. Демон, помисли си Магнус. Гладен демон, който се опитва да отвлече жена от карета наред Лондон.

Демон, който имаше лошия късмет да върши това пред очите на един ловец на сенки.

Магнус обаче си спомни, че ловците на сенки ловуват на групи и че Едмънд Херондейл беше пиан.

— Така — рече той. — Нека поспрем да помислим. — О, ама ти вече хукна. Прекрасно.

Установи, че говори на палтото на Едмънд, което беше смъкнато и захвърлено на купчинка на паважа, а шапката му се въртеше лекичко до него.

Едмънд скочи, превъртя се във въздуха и се приземи на покрива на каретата, като същевременно измъкна скритите в гънките на дрехите си оръжия: двата камшика, които бе споменал, се извиха като пращящи мълнии в нощното небе. Той ги размахваше с поразителна прецизност и светлината им събуди в разрошената му коса златен огън, който озари изящните му черти. На това сияние Магнус видя как се променя лицето му — вече не беше смеещо се момче, а ангел със сурово изражение.

Един камшик се изви около кръста на демона като мъжка ръка на талията на дама по време на валс, а друг се усука плътно около врата му. Едмънд рязко замахна, демонът се завъртя и се стовари на земята.

— Нали чу дамата — каза Едмънд. — Пусни я.

Демонът изръмжа — зъбите му като че ли внезапно се бяха умножили — и се хвърли към каретата. Магнус вдигна ръка, вратата се затръшна и каретата се изстреля няколко метра напред, въпреки че нямаше кочияш — вероятно вече беше изяден, — а ловецът на сенки все още стоеше на покрива ѝ.

Едмънд не изгуби равновесие. Просто скочи на земята, ловък като котка, шибна с камшика демона през лицето и той отново полетя назад. Едмънд настъпи с крак гърлото му и Магнус видя как създанието се сгърчва и формата му започва да се размива и променя.

Вратата на каретата се отвори със скърцане и дамата, която беше налагала нападателя с бонето си, излезе от убежището си на улицата, където вилнееха демони.

— Мадам — рече Магнус и се приближи до нея, — трябва да ви посъветвам да не излизате от каретата, докато убийството на демона не приключи.

Тя го погледна с големите си тъмносини очи, с цвета на небе точно преди нощта да го потопа в чернота. Косите, които се спускаха от сложната ѝ прическа, бяха толкова тъмни, сякаш нощта все пак бе настъпила, но беззвездна. Макар че красивите ѝ очи бяха широко отворени, тя не изглеждаше изплашена, а ръката, с която бе удряла демона, още беше свита в юмрук.

Магнус се зарече занапред да идва по-често в Лондон. Тук срещаше великолепни хора.

— Трябва да помогнем на този младеж — каза дамата с напевна, мелодична интонация.

Магнус погледна към Едмънд, който тъкмо биваше захвърлян към една стена и кървеше обилно, но се ухили и измъкна кинжал от ботуша си, докато с другата ръка душеше демона.

— Не се тревожете, мадам. Той се справя идеално и сам — рече Магнус, когато ловецът на сенки заби кинжала. — Така да се каже.

Демонът изгъркори и се замята в смъртна агония. Магнус реши да не обръща внимание на суматохата зад гърба си и се поклони дълбоко на двете жени. Това сякаш не успокои прислужницата, която се сви в тъмната карета и опита да се скрие в носната си кърпичка, като започна от лицето.

Дамата с лъскавата черна коса и теменужените очи пусна вратата на каретата и протегна ръка към Магнус. Тя беше мъничка, мека и топла; дори не трепереше.

— Аз съм Магнус Бейн — каза той. — Може да се обръщате към мен по всяко време в случай на смъртна опасност или ако имате спешна нужда да ви придружа на изложение на цветя.

— Линет Оуенс — отвърна дамата и се усмихна. Имаше прекрасни трапчинки. — Чувала съм, че в столицата дебнат много опасности, но това ми изглежда прекалено.

— Предполагам, че случилото се ви се струва много странно и плашещо.

— Този мъж зъл демон ли е? — попита госпожица Оуенс и посрещна със спокойствие изненадания поглед на Магнус. — Аз съм от Уелс. Там още вярваме в старите порядки и във феи.

Наклони леко глава назад, за да го огледа. Короната ѝ от среднощночерни плитки изглеждаше твърде масивна за малката ѝ глава и стройната шия.

— Очите ви — рече тя бавно. — Вие сигурно сте добър вълшебник, сър, но не мога да разбера какъв е приятелят ви.

Магнус се озърна през рамо към Едмънд, за когото почти беше забравил. Демонът се бе превърнал в мрак и прах в краката на ловеца на сенки. След като се разправи с врага си, Едмънд отново насочи вниманието си към каретата. Магнус видя как златистият му чар просветва при вида на Линет и само за миг се разгоря от крехко пламъче в истинско слънце.

— Какъв съм аз ли? — извика той. — Аз съм Едмънд Херондейл и съм винаги на вашите услуги, милейди.

Усмихна се бавно и опустошително. Посред нощ, в тъмната тясна уличка, очите му сияеха като жежко лято.

— Не искам да бъда груба или неблагодарна — отвърна Линет Оуенс, — но да не би да сте опасен луд?

Едмънд примигна.

— Трябва да изтъкна, че бродите по улиците въоръжен до зъби. Нима очаквахте тази нощ да влезете в схватка с чудовищно създание?

— Не бих казал, че съм „очаквал“ — отговори Едмънд.

— Значи, сте убиец? — попита Линет. — Или твърде ревностен войник?

— Мадам, аз съм ловец на сенки.

— Не съм чувала за подобно нещо. Правите ли магии? — попита Линет и докосна ръкава на Магнус. — Този господин може да прави магии.

Тя дари Магнус с одобрителна усмивка, от която той остана изключително доволен.

— За мен е чест да ви услужа, госпожице Оуенс.

Едмънд изглеждаше като ударен с мокър парцал.

— Разбира се... разбира се, че не правя магии? — едва изрече той.

Беше отвратен от тази мисъл като всеки истински ловец на сенки.

— О, ясно — каза Линет с явно разочарование. — Не сте виновен вие. Всички се оправяме както можем. Но съм ви задължена, сър, заедно спасихте и мен, и приятелката ми от неописуема участ.

Едмънд се изпъчи и покрай задоволството си заговори непредпазливо:

— Няма защо. За мен ще е чест да ви придружа до дома ви, госпожице Оуенс. Нощем улиците около Мал Пал са много опасни за дами.

Настъпи тишина.

— Да не би да имате предвид Мал Пал? — попита Линет с тънка усмивка. — Май не аз съм си пийнала добре. Да ви изпратя ли до дома ви, господин Херондейл?

Едмънд Херондейл изгуби дар слово. Магнус подозираше, че това е съвсем ново преживяване за него и вероятно щеше да му е от полза.

Госпожица Оуенс се извърна леко към магьосника.

— С моята камериерка, Анхарад, идваме от имението ми в Уелс — обясни тя. — Ще прекараме сезона в Лондон при една далечна моя роднина. Пътуването беше дълго и изморително и ми се искаше да пристигнем по светло. Много глупаво и безразсъдно от моя страна. Изплаших Анхарад до смърт. Помощта ви беше безценна.

Магнус разбра много от думите на Линет Оуенс, дори и неизреченото. Тя не спомена имението на баща си, а нейното, и то с небрежността на човек, който е свикнал със статута си на собственик. Това, в комбинация със скъпата рокля и поведението ѝ, увери Магнус, че дамата е наследница не само на богатство, но и на имот. Начинът, по който говореше за Уелс, му подсказа, че не иска за земите ѝ да се грижи управител. Обществото би сметнало за скандално и срамно имение да бъде ръководено от дама, особено ако е красива и млада. Обществото би очаквало тя да сключи брак, за да може нейният съпруг да се грижи за имотите и да получи както тях, така и нея.

Сигурно беше дошла в Лондон да си намери добра партия, защото наличните в Уелс вероятно не бяха по вкуса ѝ. Да намери съпруг и да го отведе там.

Беше дошла в Лондон да търси любов.

Магнус не би осъдил това. Той разбираше, че при един брак във висшето общество любовта невинаги е част от сделката, но Линет Оуенс, изглежда, имаше свое мнение по въпроса. Магнус предположи, че целта ѝ е брак с подходящия човек и тя щеше да я изпълни.

— Добре дошли в Лондон — каза ѝ той.

Линет направи лек реверанс в отворената карета. Загледа се над рамото му и погледът ѝ омекна. Магнус се обърна и видя, че Едмънд стои зад него и усуква камшика около китката си, сякаш това го успокояваше. Магьосникът трябваше да признае, че е истинско постижение да изглеждаш и невероятно красив, и толкова злочест.

Линет явно се поддаде на импулса и слезе от каретата. Тръгна по паважа и застана пред печалния млад ловец на сенки.

— Простете, че бях толкова груба, и ако по някакъв начин съм намекнала, че сте... — довърши на уелски и тактично не преведе думата.

Вдигна ръка, а Едмънд протегна своята с дланта нагоре. Камшикът още беше увит върху маншета на китката му. На лицето му

бе изписана натежала от копнеж откровеност; моментът беше знаменателен. Линет се поколеба и положи длан върху неговата.

— Дълбоко съм ви задължена, че спасихте мен и Анхарад от ужасна участ. Наистина. И отново се извинявам, ако съм била неучтива.

— Можете да бъдете неучтива колкото пожелаете — отвърна Едмънд. — Стига да ви видя отново.

Взря се в нея, без да пърха с мигли. Лицето му беше открито и честно.

Мигът се проточи. Сериозната и смирена искреност постигна онова, пред което миглите и самохвалството бяха безсилни, и накара Линет Оуенс да се поколебае.

— Може да ме навестите на Итън Скуеър двайсет и шест, у лейди Каролин Харкорт — каза тя. — Ако на сутринта все още имате такова желание.

Тя отдръпна ръката си и след миг несигурност Едмънд я пусна.

Преди да се качи в каретата, Линет докосна Магнус по ръкава. Тя беше красива и мила като преди, но нещо в поведението ѝ се бе променило.

— Вие също се отбийте, ако желаете, господин Бейн.

— С удоволствие.

Той пое ръката ѝ, помогна ѝ да се качи в каретата и грациозно ѝ помахаша.

— О... господин Херондейл — каза госпожица Оуенс и показа красивата си засмяна глава през прозореца. — Моля ви, не носете камшиците.

Магнус направи лек отпращащ жест с ръка и между пръстите му затанцуваха миниатюрни небесносини искрици. Каретата пое без кочияш по мрачните лондонски улици.

Мина доста време, преди Магнус да се озове на друга среща по въпроса за Съглашението, предимно защото трудно се споразумяха за мястото. Самият той гласува да не се събират в частта от Института, която е построена на свещена земя. Там се чувстваше като в слугински помещения, най-вече защото Амалия Моргенстърн бе споменала, че в това крило навремето живеела прислугата на Феърчайлд.

Ловците на сенки категорично отхвърлиха идеята да се срещнат в някоя пропаднала бърлога на долноземци (цитат от Гранвил Феърчайлд), а предложението да идат в парка не се прие, защото величието на събранието щяло да бъде накърнено от присъствието на невежи мундани, които си устройват пикник наблизко.

Магнус не вярваше и на дума от това.

След седмици на караници тяхната група най-сетне капитулира и унило пое към Лондонския институт. Имаше една-единствена ярка светлина в тунела, и тя беше ярка в буквалния смисъл на думата — Камила носеше изключително впечатляваща червена шапка и изящни червени дантелени ръкавици.

— Изглеждаш безразсъдна и фриволна — дискретно отбеляза Де Куинси, когато ловците на сенки се настаниха около масата в голямата сумрачна зала.

— Де Куинси е прав — каза Магнус. — Изглеждаш безразсъдна, фриволна и великолепна.

Камила се поизпъчи и Магнус реши, че е много мило и симпатично жена, която е красива от векове, толкова да се радва на малък комплимент.

— Точно този ефект целях — рече Камила. — Да ви кажа ли една тайна?

— Моля ви.

Магнус се наведе към нея и тя към него.

— Направих го за вас — прошепна Камила.

В сумрачната и величествена зала, чиито стени бяха покрити с тапети на мечове, звезди и руните, които нефилимите татуираха по телата си, внезапно стана по-светло. Като че ли в цял Лондон стана по-светло.

Самият Магнус беше живял стотици години и все пак една дреболия можеше да превърне деня му в скъпоценност, а поредица от дни в сияйна, безкрайна огърлица. Нужно бе нещо съвсем простичко: красиво момиче да го харесва, и денят се озаряваше.

Слабото бледо лице на Ралф Скот преbledня още повече и се набразди от болка, но той не познаваше това момче и не беше длъжен да се тревожи за разбитото му сърце. Ако дамата предпочиташе Магнус, той не мислеше да възразява.

— За нас е удоволствие отново да ви приемем тук — рече Гранвил Феърчайлд, строг както винаги. Той скръсти ръце върху масата. — Най-сетне.

— А за нас ще е удоволствие да стигнем до някакво съгласие — каза Магнус. — Най-сетне.

— Мисля, че Родерик Моргенстърн е подготвил няколко думи — обяви Феърчайлд.

Изглеждаше категоричен, а дълбокият му глас кънтеше кухо и напомняше вой на котенце, озовало се само в огромна пещера.

— Мисля, че вече чухме достатъчно от ловците на сенки — рече Ралф Скот. — Изслушахме условията на нефилимите за опазването на мира между нашия и вашия вид...

— Но ние не сме изложили всичките си искания — прекъсна го мъж, на име Сайлъс Пангборн.

— Така е — обади се жената до него, строга и красива като нефилимска статуя.

Пангборн я беше представил като „Елоиза Рейвънскар, мой парабатай“ с такова собственическо чувство, сякаш говореше за съпругата си.

Явно оформяха единен фронт срещу долноземците.

— И ние имаме искания — заяви Ралф Скот.

Сред ловците на сенки настъпи гробна тишина. По израженията им Магнус разбра, че не са склонни да слушат внимателно. По-скоро изглеждаха смаяни от наглостта на долноземеца.

Ралф продължи да упорства, въпреки че никой не го окуражи. Магнус си помисли, че момчето е храбро дори когато каузата е загубена, и усети леко пробождање в гърдите.

— Искаме гаранции, че нито един долноземец, чиито ръце не са изцапани с мунданска кръв, няма да бъде убит. Искаме да се постанови със закон, че ловците на сенки, които нападат невинни долноземци, ще бъдат наказани. — Ралф изтърпя взрива от протести и извика: — Вие живеете според закони! Само законите проумяват!

— Да, нашите закони, законите на Ангела! — избуча Феърчайлд.

— А не правилата, които демонската паплач се опитва да ни наложи — подсмихна се Старкуедър.

— Нима е прекалено да искам закони, които да ни защитават, както има закони, които защитават мунданите и нефилимите? —

попита Ралф. — Моите родители бяха убити от ловци на сенки заради ужасно недоразумение, тъй като се озоваха на погрешното място в погрешния момент и бяха сметнати за виновни само защото са върколаци. Сам отгледах малкия ми брат. Искам моят вид да е защитен и силен, а не да ни притискате в ъгъла, докато се превърнем в убийци или бъдем убити!

Магнус погледна към Камила, за да сподели припламналата симпатия и възмущението си от Ралф Скот, така ужасно млад, ужасно наранен и ужасно влюбен в нея. Лицето ѝ бе безстрастно като на кукла, кожата ѝ бе порцелан, който не може да поруменее или преbledнее, а очите — студено стъкло.

Магнус усети безпокойство, но го пропъди. Това беше лице на вампир, естествено, че нямаше да разкрива истинските ѝ чувства. Мнозина виждаха единствено зло и в неговите собствени очи.

— Каква трагедия — каза Старкуедър. — Мислех си, че имаш повече братя и сестри, които да споделят тежкото ти бреме. Та нали се раждате на цяло котило?

Ралф Скот скочи и удари с длан по масата. На пръстите му изникнаха животински нокти, които раздраха дървото.

— Мисля, че имаме нужда от кифлички! — възкликна Амалия Моргенстърн.

— Как смееш? — измуча Гранвил Феърчайлд.

— Масата е от махагон! — извика Родерик Моргенстърн с потресено изражение.

— Господи, големи сте глупаци — рече мрачно Ралф. — Толкова много неща са от махагон.

— Много бих искала кифличка — каза русалката Арабела. — Може би и няколко сандвича с краставица.

— Аз искам яйца с кресон — присъедини се и Рейчъл Брануел.

— Няма да стоя тук да ме обиждате! — каза ловец на сенки, на име Уейбрийд или нещо подобно.

— Не искате да ви обиждат, а настоявате да ни избивате — отбеляза Камила и студеният ѝ глас разряза въздуха. Магнус се почувства почти непоносимо горд с нея, а Ралф ѝ хвърли страстен, изпълнен с благодарност поглед. — Не ми изглежда честно.

— Знаете ли, че предишния път са изхвърлили чиниите, защото били осквернени от допира ни? — попита тихо Магнус. — Можем да

стигнем до съгласие само ако проявяваме някакво взаимно уважение.

Старкуедър се изсмя грозно. Магнус всъщност не го мразеше, той поне не беше лицемер. А Магнус ценеше искреността, дори и противната.

— Значи, няма да постигнем съгласие.

— Опасявам се, че е така — измърмори Магнус. Притисна ръка към гърдите си и към новата си наситено синя жилетка. — Опитвам да открия в сърцето си някакво уважение към вас, но уви! Изглежда, е невъзможно.

— Проклет безочлив магьоснически развратник!

Магнус наклони глава.

— Правилно.

Когато таблата със закуските пристигна, престрелката с обиди секна в полза на консумацията на кифлички и паузата бе така мъчително неловка, че Магнус се извини и тръгна уж към тоалетните.

На долноземците бе позволено да влизат само в няколко помещения в Института. Магнус възнамеряваше да се добере единствено до някое мрачно ъгълче и с неудоволствие установи, че първото такова вече е заето.

В него имаше кресло и малка масичка. Над филигранните златни ангели на плота ѝ се беше привел мъж, който стискаше в ръце кутийка. Магнус веднага позна блестящата коса и широките рамене.

— Господин Херондейл? — попита той.

Едмънд силно се стресна и за миг Магнус си помисли, че дори ще падне от стола, но грацията на ловеца на сенки го спаси. Едмънд се втренчи в него с помътен, наранен и изненадан поглед, като събудено с плесница дете. Всъщност Магнус се съмняваше, че изобщо е спал, защото лицето му беше белязано от безсънни нощи.

— Тежка нощ? — попита Магнус малко по-внимателно.

— Пийнах няколко чашки вино покрай патицата с портокали — отвърна Едмънд с кротка усмивка, която изчезна още в зародиш. — Вече няма да ям патица. Не мога да повярвам, че съм я харесвал. Патицата ме предаде. — Замълча, после призна: — Вероятно чашките бяха повечко. Не те видях на Итън Скуеър.

Магнус се зачуди защо изобщо трябва да го е виждал там, но после си спомни. Това бе адресът на красивото момиче от Уелс.

— Ходил си на Итън Скуеър?

Едмънд го изгледа, все едно Магнус беше малоумен.

— Моля за извинение — рече магьосникът. — Но ми е трудно да си представя един от славните невидими защитници на мунданите да прави визити.

Този път старата усмивка на Едмънд се завърна, сияйна и пленителна, макар че и тя бе мимолетна.

— Е, наистина ми поискаха визитна картичка, а аз нямах никаква представа какво е това. Икономът ѝ ме отпрати с огромно презрение.

— Доколкото разбирам, не си оставил нещата така.

— Всъщност не — отговори Едмънд. — Чаках търпеливо и само след няколко дни ми се отвори възможност да последвам Ли — госпожица Оуенс, и да я пресрещна, докато яздеше в Ротън Роу. Оттогава се виждаме всеки ден.

— Да я „последваш“? Чудно как не е извикала полиция.

Сиянието се завърна на лицето на Едмънд и го озари в златно, синьо и седефено.

— Линет казва, че съм извадил късмет. — После добави леко свенливо: — Сгодени сме и ще се женим.

Ето това беше новина. Нефилимите по принцип се сродяваха само със своите, аристокрацията, основана на вярата в собствената си святост. От всеки кандидат-жених или невеста се очакваше да пие от Бокала на смъртните и да се трансформира чрез опасна алхимия в последовател на Ангела. Не всички оцеляваха.

— Поздравления — каза Магнус, като запази притесненията си за себе си. — Предполагам, че госпожица Оуенс скоро ще се възвиси?

Едмънд си пое дълбоко дъх.

— Не, няма.

— О...

Магнус най-сетне схвана.

Едмънд погледна към кутийката в ръцете си. Тя беше съвсем обикновена, от дърво, а на едната ѝ стена, като че с изгоряла клечка, беше изписан символът за безкрайност. — Това е Пиксис — каза той. — В него е духът на първия демон, който убих. Тогава бях на четиринайсет и в този ден разбрах, че съм роден да бъда ловец на сенки.

Магнус се вгледа в сведената му глава, в осеяните с белези ръце на воин, които стискаха малката кутийка, и усети как в него се събужда

съчувствие.

Едмънд говори, изля душата си пред единствения човек, който щеше да го изслуша и нямаше да сметне любовта му за богохулство.

— Линет смята, че е неин дълг да се грижи за хората в имението. Не иска да става ловец на сенки. Аз също не искам това от нея. Мнозина са загинали в опит да се възвисят. Тя е смела, красива и непоколебима, но щом законът казва, че не е достойна такава, каквато е, значи, законът е лъжа. Не мога да повярвам, толкова е нечестно — най-сетне срещнах жена, която мога да обичам, а какво казва законът за това свято чувство? За да бъда с нея, или трябва да поискам от любимата си да рискува живота си, който ценя повече от своя, или аз трябва да откъсна част от душата си — да се откажа от целта на съществуването си и всички дарби от Ангела.

Магнус си спомни великолепия му скок, когато нападна демона, как цялото му тяло премина от необузdana енергия в абсолютна целеустременост, как се хвърли в схватката с неподправената радост на човек, който върши онова, за което е предназначен.

— А искал ли си някога да бъдеш друг?

— Не — отвърна Едмънд.

Изправи се, опря ръка на стената и прокара другата през косата си — повален на колене ангел, подивял и зашеметен от болка.

— Какво стана с мрачното ти схващане за брака? — попита Магнус. — Защо ти е един бонбон, когато можеш да имаш цялата кутия?

— Това беше много глупаво — почти яростно отговори Едмънд. — Мислех си, че любовта е игра. Тя не е игра. По-сериозна е от смъртта. Без Линет ще съм като мъртвец.

— Става дума да се откажеш от същността си на ловец на сенки — каза меко Магнус. — От всичко можем да се откажем заради любовта, но не бива да се отказваме от себе си.

— Така ли, Бейн? — извъртя се към него Едмънд. — Роден съм за воин и съм роден за нея. Каж ми как да помиря тези две същности, защото аз не знам!

Магнус не отговори. Гледаше го и си спомни как в онази пиянска нощ му беше заприличал на красив кораб, който може да отплава към открито море или да се разбие в скалите. Сега скалите се задаваха тъмни и назъбени на хоризонта. Той видя бъдещето на Едмънд, след

като се откажеше от призванието си. Видя как ще копнее за опасността и риска, как ще ги намира на игралните маси и колко крехък ще стане, щом усещането за цел си отиде.

После помисли и за Линет, която се беше влюбила в златен ловец на сенки, ангел на отмъщението. Какво щеше да мисли за него, когато се превърне в обикновен уелски фермер и се лиши от славния си блясък?

И все пак любовта не можеше да се отхвърли с лека ръка. Тя идваше толкова рядко, едва няколко пъти за един смъртен живот. Понякога дори само веднъж. Магнус не можеше да упреква Едмънд Херондейл, че иска да я запази.

Не беше честно, че Законът на нефилимите го принуждаваше да избира.

Едмънд въздъхна. Изглеждаше изтощен.

— Извини ме, Бейн. Държа се като дете, което пици и рита срещу съдбата, а вече е време да спра да бъда глупаво момче. Защо да се боря срещу избор, който вече е направен? Ако трябваше да избирам дали да жертвам своя живот, или този на Линет, бих се жертвал всеки ден до края на вечността.

Магнус извърна очи от настъпилата разруха.

— Желая ти късмет — рече той. — Късмет и любов.

Едмънд леко се поклони.

— Желая ти хубав ден. Мисля, че няма да се видим отново.

Той се отдалечи към вътрешността на Института. Щом измина няколко крачки, се поколеба и спря. Светлината, която нахлуваше от тесния църковен прозорец, позлати косата му и Магнус си помисли, че ще се обърне. Но Едмънд Херондейл не погледна назад.

Магнус се върна с натежало сърце в залата, където ловците на сенки и долноземците все още водеха словесна война. И двете страни нямаха намерение да отстъпват. Магнус реши, че е безсмислено да остава.

През витражите на прозорците завесата на нощта се вдигаше, за да разкрие нов ден. Време беше вампирите да си тръгват.

— Струва ми се — рече Камила, докато си слагаше алените ръкавици, — че няма защо да се събираме отново.

— Да, ако долноземците си останат такива безочливи негодници — каза Старкуедър.

— И ако ловците на сенки си останат такива лицемерни убийци — сопна се Скот.

Магнус не можеше да го погледне в очите, не и след срещата с Едмънд Херондейл. Не желаше да вижда още едно момче с разбити мечти.

— Стига толкова! — извика Гранвил Феърчайлд. — Мадам, нали не искате да повярвам, че никога не сте наранявали човек. Не съм глупак. Ловците на сенки убиват единствено в името на справедливостта и за да спасят беззащитните.

Камила се усмихна бавно и сладко.

— Ако вярвате в това, значи, сте глупак.

Последва още един страховит, изтощителен изблик на гняв от страна на ловците на сенки. Магнус с удоволствие видя как Камила защитава момчето. Тя харесваше Ралф Скот. Вероятно дори нещо повече. Магнус се надяваше да бъде избраният, но усети, че не може да завиди на Скот за обичта ѝ. Предложи ѝ ръка, когато напускаха залата, Камила прие и излязоха заедно на улицата.

Там, на стъпалата пред самия Институт, се спуснаха демоните. Летящи чудовища със зъби като бръсначи и черни, огромни като престилка на касапин ципести крила. Те затулиха нощта, скриха луната и изтриха звездите, а Камила потрепери до Магнус с оголени зъби. Щом усети страха ѝ, Ралф Скот се хвърли към враговете, трансформирайки се в движение, и събори един демон на паважа.

Ловците на сенки също се втурнаха в атака, мечове излетяха от ножниците, дрехи бяха захвърлени. Амалия Моргенстърн извади малка симпатична бравичка изпод бухналите си поли. Родерик Моргенстърн изтича на улицата и прободде демона, с който се бореше Ралф Скот.

Откъм малката карета долетя ужасеният писък на Арабела, която се сви на дъното на печално неуместния си аквариум.

— След мен, Джосая! — избоботи Феърчайлд и Джосая Уейбред — не, май че беше Уейланд, се присъедини към него.

Двамата застанаха пред каретата, за да защитят Арабела, и не позволиха на нито един демон да премине през сияйната линия на остриетата им.

Сайлъс Пангборн и Елоиза Рейвънскар също излязоха на улицата и започнаха да се сражават, допрели гърбове, а оръжията се превърнаха в неясни сияния в ръцете им. Движеха се в съвършен

синхрон, сякаш се бяха слели в едно-единствено яростно създание. Де Куинси им се притече на помощ.

Внезапно Магнус усети, че е сам. Камила го беше изоставила и тичаше да помогне на Ралф Скот. Един демон скочи, нападна я в гръб и я сграбчи с остриите си нокти. Ралф изрева от отчаяние и мъка. Магнус взриви демона във въздуха точно преди Камила да се свлече на земята. Наведе се и вдигна треперещото ѝ тяло на ръце. Със смайване видя, че зелените ѝ очи блещукат от сълзи, и се изненада колко е крехка.

— Моля за извинение. Обикновено не падам толкова лесно. Веднъж една гадателка мундан предрече, че смъртта ми ще дойде изненадващо — рече Камила с треперещ глас. — Глупави суеверия, нали? Все пак е добре да си предупреден. Не бих се страхувала от нищо, ако вече знам, че опасността наближава.

— А аз ще съм напълно смазан, ако дрехите ми бъдат съсипани от демон, който и понятие си няма от мода — отвърна Магнус и тя се засмя.

Очите ѝ бяха с цвят на оросена трева, тя беше смела, красива и готова да се сражава за своите, и все пак се осланяше на него. В този миг Магнус почувства, че е спрял да търси любовта.

Вдигна очи от омагьосващото лице на Камила и забеляза, че ловците на сенки и долноземците като по чудо вече не се караха, а се визираха един в друг на внезапно притихналата улица, осеяна с телата на враговете им, които бяха победили, защото се сражаваха заедно. Във въздуха витаеше почудата на нефилимите, сякаш след битката с истинските демони долноземците бяха престанали да им изглеждат като демонични създания. Ловците на сенки бяха воини; а скрепените в битка връзки означаваха много за тях.

Магнус не беше воин, но помнеше как те се хвърлиха да защитят русалка и върколак. Това пък означаваше много за него. Може би тази нощ нещо все пак щеше да бъде постигнато. Може би налудничавата идея за Съглашението щеше да се осъществи въпреки всичко.

Тогава усети, че Камила се размърдва в ръцете му, и проследи погледа ѝ. Тя гледаше Ралф Скот, който също се вираше в нея. В очите му имаше море от болка.

Момчето се изправи и изля гнева си върху ловците на сенки.

— Вие сте го нагласили — изрева той. — Искате да умрем. Примамихте ни тук...

— Ти луд ли си? — изуми се Феърчайлд. — Ние сме нефилими. Ако искахме да ви убием, вече щяхте да сте мъртви. Не ни трябва демони за тази работа и определено не сме искали да оскверняват прага ни. Дъщеря ми живее тук. Никога не бих я изложил на опасност заради каквото и да било, със сигурност не и заради някакви си долноземци.

Магнус трябваше да признае, че в думите му има логика.

— Вие доведохте тази сган! — изрева Старкуедър.

Магнус понечи да възрази, но си спомни как кралицата на феите яростно се беше противопоставила на Съглашението с ловците на сенки и в същото време бе проявила непривично любопитство относно мястото и часа на срещата.

Феърчайлд му хвърли осъдителен поглед, сякаш прочете вината на всички долноземци по изражението му.

— Ако Старкуедър е прав, значи, споразумението между нас е невъзможно.

Това беше краят и Магнус видя как гняв прекосява лицето на Ралф Скот, когато се отказа от тази битка. Върколакът вдигна ясните си очи към Феърчайлд и каза спокойно и звънко:

— Значи, няма да ни помогнете? Добре. Не сте ни притрябвали. Върколаците сами ще се погрижат за себе си. Аз поемам отговорността за това.

Той се измъкна от възпиращата ръка на Де Куинси и пренебрегна резкия отговор на Феърчайлд. Обърна внимание само на Камила. Погледна я за миг, а тя вдигна немощно ръка и сетне я отпусна. Ралф се обърна, отдалечи се от ловците на сенки и долноземците и Магнус видя как изправя слабите си рамене — момчето приемаше тежкото бреме и факта, че е изгубило онова, което обичаше най-много на този свят. Заприлича му на Едмънд Херондейл.

Магнус повече не видя Едмънд Херондейл, но веднъж го чу.

Ловците на сенки решиха, че Магнус и Камила са най-разумните сред долноземците, с които бяха преговаряли. Като се имаше предвид, че останалите бяха избухливи върколаци и Алексей де Куинси, Магнус не се почувства особено поласкан от тази оценка.

Нефилимите ги поканиха на частна среща, за да обменят информация и да поддържат връзка, независимо от Ралф Скот. В искането им се долавяше и обещанието, че може да им предложат защитата си в бъдеще. В замяна, разбира се, на магия или информация за долноземците.

Магнус отиде на срещата, за да види Камила, и заради нищо друго. Казваше си, че изобщо не мисли за битката с демоните и начина, по който ги беше сплотила.

Когато влезе в Института обаче, се стресна от някакви звуци, които идеха от дълбините на сградата — пронизителните измъчени писъци на нещастник, когото дерат жив. Приличаха на стонове на несретниците в Ада или на изтръгваната от Рая душа.

— Какво е това? — попита той.

На тази неофициална среща присъстваха само неколцина ловци на сенки, а не всички представители на Клейва. Тук бяха Гранвил Фейрчайлд, Сайлс Пангборн и Джосая Уейланд. Тримата стояха в малката зала, крясъците кънтяха в покритите с тапети стени и сводестия таван, а нефилимите сякаш изобщо не ги забелязваха.

— Един млад ловец на сенки, на име Едмънд Херондейл, опозори семейното си име и се отрече от призванието си, за да се хвърли в обятията на някаква мунданска женичка — отговори безстрастно Джосая Уейланд. — Сега му свалят знаците.

— Сваляте му знаците — повтори бавно Магнус. — Просто така?

— Той ще се превърне в по-нисше създание — каза хладно Гранвил Фейрчайлд, ала беше преbledнял. — Това е против волята на Ангела. Разбира се, че боли.

Ужасяващ писък проехтя в подкрепа на думите му, но той не извърна глава.

Магнус изстина от ужас.

— Вие сте варвари.

— Искате ли да му се притечете на помощ? — поинтересува се Уейланд. — Ако опитате, всички ще ви попречим. Не смейте да оспорвате мотивите ни и начина ни на живот. Те са много по-възвишени и благородни, отколкото можете да си представите.

Магнус чу още един писък, който премина в отчаяно ридание. Магьосникът си помисли за прекрасното момче, с което беше прекарал

една нощ в клуба, за лъчистото му, недокоснато от болка лице. Това беше цената, която ловците на сенки заплащаха за любовта.

Магнус пристъпи напред, но ловците на сенки се приближиха с оголени оръжия и сурови изражения. Дори изпречил се на пътя му ангел с пламтящ меч не би изглеждал толкова уверен в своята праведност. Той чу гласа на втория си баща: дяволско дете, казън от Сатаната, роден да бъде прокълнат и забравен от Бог.

Самотният протяжен вик на страдащото момче, на което не можеше да помогне, смрази Магнус до кости като просмукваща се в гроб студена вода. Понякога му се струваше, че всички са изоставени, всяка жива душа на тази земя.

Дори нефилимите.

— Няма какво да се направи, Магнус. Да вървим — чу той тихия глас на Камила и малката ѝ ръка стисна здраво неговата. Тя беше силна, по-силна от него, вероятно във всяко отношение. — Феърчайлд са отгледали това момче и все пак го изхвърлят като боклук на улицата. Нефилимите не знаят що е милост.

Магнус ѝ позволи да го изведе от Института. Беше впечатлен от спокойствието ѝ. Камила имаше силен дух. Прииска му се да го научи на този номер — как да не е толкова глупав и раним.

— Чух, че ни напускате, господин Бейн — каза Камила. — Съжалявам, че заминавате. Де Куинси дава най-добрите приеми, а доколкото разбрах, вие сте душата на всяка компания.

— И аз съжалявам, че си тръгвам — отвърна Магнус.

— Може ли да попитам защо? — Тя извърна нагоре красивото си лице, зелените ѝ очи блещукаха. — Останах с впечатлението, че Лондон ви харесва и може би ще се задържите тук.

Поканата ѝ беше почти неустоима. Но Магнус не беше ловец на сенки. Той можеше да изпита съчувствие към някой страдащ младеж.

— Онзи млад върколак Ралф Скот — захвърли той всякакви недомлъвки — е влюбен във вас. Струва ми се, че не ви е безразличен.

— И какво, ако е така? — попита Камила през смях. — Не ми приличате на човек, който се оттегля и отстъпва своето в полза на друг!

— О, но аз не съм човек. Разполагам с много години, вие също — добави той. Каква великолепна идея — да обичаш някого, без да се страхуваш, че скоро ще го изгубиш. — А върколаците не са

безсмъртни. Те стареят и умират. Младият Скот има само един шанс за вашата любов, а аз мога да замина, после да се върна и отново да ви намеря.

Тя се нацупи красиво.

— Аз може да ви забравя.

Той се наведе към ухото ѝ.

— Тогава ще ви припомня за себе си. — Ръцете му обгърнаха талията ѝ. Копринената рокля беше гладка и той усещаше как се надига и спуска под пръстите му. Устните му докоснаха кожата ѝ и Камила потрепери. Магнус прошепна: — Обичайте това момче. Дарете му щастие. А когато се върна, ще отдели цял век да ви се насладя.

— Цял век?

— Може би — подразни я Магнус. — Как беше онзи стих от Марвел?

*Столетие ми дайте да се насладя
на нейните очи и на челото;
Два века на гърда ще отделя
и хиляди години на телото.
Поне по век на всяка част и... ето
накрая веч ще стигна до сърцето.*

Камила изви вежди при намека за гърдите ѝ, но очите ѝ сияеха.

— Откъде знаете, че имам сърце?

Сега беше ред на Магнус да вдигне вежди, тъй като тя имаше право.

— Чувал съм да казват, че любовта е въпрос на доверие.

— А дали доверието ще се оправдае, само времето ще покаже.

— Преди времето да ни покаже всичко — рече Магнус, — смирено ви моля да приемете този скромнен дар.

Бръкна в палтото си от много фин син плат, което се надяваше Камила да сметне за прелестно, и извади една огърлица. Рубинът проблесна на светлината на близкия уличен фенер, сърцевината му беше наситено червена като кръв.

— Нещо красиво — каза Магнус.

— Много красиво.

Тя изглеждаше развеселена от единодушието им.

— Не е достойно за вашата красота, разбира се, но кое би било? Освен хубостта си, то има още едно малко достойнство. Камъкът е омагьосан да ви предупреждава, ако наблизко има демони.

Очите на Камила се разшириха. Тя беше интелигентна жена и Магнус разбра, че осъзнава истинската стойност на бижутото и заклинанието.

Той беше продал къщата си на Гросвенър Скуеър, а какво друго можеше да направи с парите? Не успя да измисли нищо по-ценно от това бижу, което щеше да осигури безопасността ѝ и да ѝ напомня за него.

— Ще мисля за вас, докато съм далече — обеща той и закопча огърлицата на бялата ѝ шия. — Искам да съм сигурен, че няма да се страхувате.

Ръката ѝ потрепна като бял гълъб към сияйното сърце на огърлицата и сетне се отдръпна. Тя погледна Магнус в очите, усмихна се и каза:

— Сега е редно аз да ви дам нещо, което ще ви напомня за мен.

— О, разбира се. — Той се приближи и отпусна ръка на тънката копринена талия. Преди устните му да срещнат нейните, прошепна: — Щом така е редно.

Камила го целуна. Той накара фенера да засияе по-ярко и пламъкът в желязно-стъклената клетка изпълни цялата улица с мека синя светлина. Магнус прегръщаше Камила и обещанието за любов и в този жарък миг тесните улици на Лондон сякаш се разшириха, а той вече можеше да мисли с топлота дори за ловците на сенки, особено за един от тях.

Надяваше се Едмънд Херондейл да намери утеха в прегръдките на своята красива смъртна любима и да има такъв живот, заради който всичките му жертви и страдания да са си стрували.

Корабът на Магнус отплаваше тази нощ. Камила отиде да търси Ралф Скот, а той се качи на парахода — великолепна метална грамада, на име „Персия“, едно от последните мундански изобретения. Интересът му към кораба и мислите за бъдещи приключения го утешиха след раздялата, но въпреки това остана до перилата, докато параходът пореше нощните води. За да види града за последно.

Години по-късно Магнус щеше да се завърне в Лондон при Камила Белкор и нямаше да завари нещата такива, каквито бе мечтал да бъдат. Години по-късно друго отчаяно момче, на име Херондейл — със сини, сини очи щеше да почука на вратата му, треперещо от студения дъжд и от собственото си нещастие, но на него Магнус щеше да успее да помогне.

Сега обаче не знаеше нищо от това. Стоеше на палубата на парахода и гледаше как светлините и сенките на Лондон изчезват в далечината.

---

[1] Една от най-старите игри на карти. Смята се, че датира още от XVI век. — Б.р. ↑

[2] Става дума за Уилям Ардън, познат още като барон Олвънли, който се обзалага със свой приятел на 3000 паунда коя от две дъждовни капки ще достигне първа до перваза на прозорец. Не се знае дали баронът е спечелил облога, но тази история го нарежда сред най-знаменитите членове на клуба „Уайтс“. — Б.р. ↑

[3] Vane (англ.) — зло, бедствие, проклятие. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.